

På veggene i utstillingen «Wild Weeds» ved OSL Contemporary på Frogner henger fem store, bugnende, realistisk utførte malerier av vegetasjon. Blomstene blir som symboler på motstand – en slags naturens opprørsstyrke.

Kultur

2. april 2024 | Side 32

🕒 4 min.

Det er mer ved disse bildene enn man først tror

Fra dødsriket til Palestina. Galleri-Oslo går årstiden i møte med ettertenksomhet og forbehold. I flere utstillinger kommer våren med adskillig mørke med på kjøpet.

Yngve Sikko

Tørr asfalt, mildt vær. Det betyr gallerirunder, det. Og i Oslo er det ikke mangel på steder å traske innom for å se kunst, enten det er hverdag, lørdag eller søndag. Passende nok er temaet mange steder akkurat nå knyttet til den nye årstiden.

Men ikke på måten man først tror. Tre utstillinger som står i april viser vårens sanne ansikt. Og det er ikke nødvendigvis blomstersøtt romantisk og blindt optimistisk.

Som å tre inn i et Narnia-skap

På OSL Contemporary på Frogner stiller Vibeke Slyngstad ut en serie blomsterbilder som utvider forståelsen av både blomster, vår og det vakre.

Å besøke utstillingen «Wild Weeds» er som tre inn i et Narnia-skap som tar en fra gråbrun tidligvår til midt i en blomstrete midtsommer. På veggene henger fem store, bugnende, realistisk utførte malerier av vegetasjon. De er sett fra et krokboyd perspektiv, og malt i en stil som minner om overeksponerte fotografier. I bildeflaten finnes bare gress, blomster, insekter – ikke noe mer. Bakgrunnen er ute av fokus. Himmelen er bare et hvitt, skarpt lys.

Bare å befinne seg i samme rom som disse bildene har terapeutisk, solarium-lignende effekt.

Men det er mer ved disse bildene enn man først tror.

Vibeke Slyngstad har i senere tid spesialisert seg i vakre naturmotiver som er noe mer enn det de først gir seg ut for å være. Denne verksserien er basert på fotografier Slyngstad selv tok for 20 år siden, på reise til den palestinske flyktningleiren Shuafat, øst i Jerusalem. Midt i dette tett befolkede området vokser blomsterenger frem der de kan, nemlig der hvor de israelske myndighetene har nektet palestinerne å bygge. Slyngstad blomster blir dermed symboler på motstand – en slags naturens opprørsstyrker.

Flueperspektivet

Ikke langt unna finner man Isca. Siden 2020 har galleriet vært en stødig

Flueperspektiv av Kristoffer Zeiner Christiansen.

leverandør av ny, norsk samtidskunst med en hang til en ungdommelig krisphet. I vinter flyttet galleriet fra lokaler vis-à-vis puben Orlando's i Rosteds gate på Fredensborg til Frogner og Skovveien.

Også her er våren og naturen til stede i utstillingen med kunstner Kristoffer Zeiner Christiansen. Enten det er i form av blomster, abstrakte flater som minner om bølgende landskap, eller insekter, fanget i rav og låst fast i uendeligheten.

Også her er det mørke undertoner.

Galleriet selv forklarer at her har vi å gjøre med magisk og romantisk realisme, det gode og det onde, og utforskinger i naturens potensial i maleriet.

Et bilde har fått tittelen *Tuonela*. Ved første øyekast ser det ut som blomster, som et mønster fra et åkle (vevd teppe). Men det er malt oppsiktsvekkende dunkelt. Litt mer mening gir det når man forstår at Tuonela er navnet på dødsriket i finsk førkristen folketradisjon. Da ser man de grønne, nærmest fluoriserende trærne i forgrunnen. De røde bladene som vifter i vinden foran et infernalsk halvgrått mørke.

All vårilig optimisme er nå blåst vekk.

Flueperspektiv (2023) er utstillingens *Mona Lisa*. Flere av de større maleriene er fylt av en monotoni som ikke helt holder på nysgjerrigheten. Dette halvabstrakte landskapsmaleriet er lite, og rommer en hel verden. Det ser ut som månen har falt mot jorden, og at skogen står i brann. Og at det midt i bildet renner en rød elv av blod.

Hvis dette er slik verden fortøner seg for en flue, forblir jeg helst et menneske, bare så det er sagt.

Sett under ett peker utstillingen i for mange ulike retninger samtidig, men dette lille stykket malerkunst redder dagen.

Sommerfugler og død

Det er det samme hos Galleri QB. Også her bærer naturen med seg et mørke.

Fotograf Christian Tunges *Primrose Paths* har sommerfuglens livsløp som tematisk utgangspunkt. Egg, larve, puppe, sommerfugl. De er ikke direkte ufascinerende, disse små dyrene, som altså velger å være vakre kun en kort

periode før de forsvinner og dør.

Tittelen er en referanse til Shakespeare, som flere ganger brukte en sti omgitt av vårblosten primula – *primrose* – som metafor for veien til helvete.

I utstillingsteksten poengteres det at det fysiske fotografiet lider en lignende skjebne som sommerfuglene. Over tid falmer fotografier, og til slutt blir de helt ødelagte.

I Tunges bilder tar sommerfuglene plass i en rekke Sydenaktige motiver. Sittende på en cowboyhatt, i toppen av en busk, flyvende foran kvinneben.

Det som slår en er at dette er *tydelige* bilder. Det er som om de skriker fra veggen at de vil bli sett. De er blikkfang på en nærmest pornografisk måte. Tunge er dyktig.

Men det mest iøynefallende verket, bildet av en cowboyhatt med rosa flammer, signaliserer ironisk glamour som ikke helt passer inn i ettertenksomheten som preger resten av utstillingen, synes denne anmelderen.

Primrose Paths kan du se frem til 28. april. Deretter lider utstillingen samme skjebne som sommerfuglen – og alt det andre som nå spirer og gror.